

DISTINKCIJA IZMEĐU NORMALNOG I DEVIJANTNOG*

Zoran Stevanović*

Institut za kriminološka i sociološka istraživanja, Beograd

Utvrđivanje distinkcije između normalnog i devijantnog-abnormalnog predstavlja dugotrajan poduhvat koji se sprovodi, doteruje i menja. Nažalost, heterogenost i prikrivena disharmonija predstavlja prilično nejasno i nestabilno naučno područje što otežava objektivnost i preciznost određivanja granice između normalnog i patološkog. Značajan broj autora tvrdi da konačne definicije abnormalnosti nikad neće ni biti, ali postoji saglasnost da će se definisanje devijantnosti menjati u zavisnosti od vremena, kulture, vrednosnih i moralnih normi i sl. Normalno ponašanje karakteriše, pre svega: emocionalna stabilnost i zrelost, razvijena socijalnost i normalan stepen intelektualnih sposobnosti, realističnost u ocenjivanju svojih sposobnosti i mogućnosti, sposobnost da se sa drugim uspostavi kvalitativan interpersonalan odnos. Kontinuirana prisutnost osobina suprotnih navedenim, smatra se znacima nenormalnosti- devijantnosti.

KLJUČNE REČI: normalnost / nenormalnost / distinkcija između normalnog i devijantnog ponašanja

Dugotrajna nastojanja da se devijantnost objasni, kao i uspostavljanje granice između normalnog i devijantnog, ukazuju na izvesnu društvenu nesigurnost u definisanju ove pojave. Trenutno se, mirne duše, može tvrditi da ne postoji neki poznat kvalitet karakterističan za sve slučajeve abnormalnosti, kao ni precizna

* Ovaj tekst je nastao kao rezultat na projektu "Kriminal u Srbiji: fenomenologija, rizici i mogućnosti socijalne intervencije" (broj 47011) koji finansira Ministarstvo prosvete, nauke i tehnološkog razvoja RS.

* E-mail: zoranstevanovic@yahoo.com

definicija na osnovu koje se devijantno može razlikovati od normalnog (Rosenhan, 1984). Dimenzija normalno-devijantno predstavlja prilično nejasno i nestabilno naučno polje i heterogen skup raznovrsnih diskursa koji se u njima koriste, što otežava objektivnost i preciznost određenja. Zato je veoma teško povući preciznu granicu između normalnog i nenormalnog-devijantnog ponašanja. Gotovo svi ljudi u nekim situacijama pokazuju ponašanje koje bi bilo moguće označiti, kada bi se javljalo često, devijantnim. Neki autori idu dotle da tvrde da jedne konačne definicije abnormalnosti nikad neće ni biti (Parker, 1995). Mada je saglasnost veća među onim autorima koji smatraju da će se definisanje devijantnosti menjati u zavisnosti od vremena i kulture (Gaines, 1992). Osnovno pitanje je: da li je moguće doći do jedne, zauvek, prihvaćene definicije devijantnosti? Nažalost, ovo pitanje za sada nema odgovor i teško je očekivati da se nenormalnost definiše zauvek. Iako ima mnogo onih koji su ubeđeni da se pojam nenormalnosti- devijantnosti odnosi na stvarnu pojavu koja se može otkriti i koja se može objektivno definisati, sve je veći broj autora koji smatraju da se devijantnost konstituise u odnosima između ljudi; da ne postoji van delatnosti ljudskog uma, i da se može samo "intersubjektivno" definisati (Stanley, Raskin, 2002). Drugim rečima, sve je glasnij i izraženiji glas onih koji tvrde da, u nastojanjima da se nenormalnost definiše, fundamentalna metafizička pitanja o stvarnosti i saznanju igraju presudnu ulogu (Stojkov, 2005.). Po Vujakliji, pojam normalnosti usko je, u etimološkom smislu, vezan za termin "norma" koji se tiče društvenog propisa, merila, načela, osnove ili uglednog primera, redovnosti i sl. Pojam normalnosti, srodan je sa terminom standardizacije, tj. sa usklađivanjem sa idealnom merom koja mu služi kao uzor. Zapravo, normalno je u svakodnevnom govoru vezano za idealno, a ono podrazumeva uvek i poznavanje teorijskog koncepta na osnovu kojeg definiše, određenje normalnog "za šta" i "za koga". Polaritet normalno-nenormalno prostire se, u kognitivnom i duhovnom, na liniji saznanja, koja različite aspekte stvarnosti sagledavaju u sličnim a suprotstavljenim krajnostima, kao što je korisno-nekorisno (u ekonomiji), loše-dobro (u etici), funkcionalno-nefunkcionalno (u tehnici), razumljivo-nerazumljivo (u lingvistici), lepo-ružno (u estetici) itd. Najšire prihvaćeni okvir za definisanje abnormalnosti, "Dijagnostički i statistički priručnik za mentalne poremećaje američkog psihijatrijskog udruženja" (APA, 1994), promovise ideju da se svakom dijagnozom jasno imenuje i opisuje "ontološki evidentna" abnormalnost koja postoji u ljudskom biću. U ovakvom stavu ima nekoliko postavki koje se uzimaju zdravo za gotovo. Pre svih, to je postojanje stvarne, ontološke abnormalnosti koja je smeštena "unutar" ljudi. Druga postavka podrazumeva da ova realnost, s obzirom da zaista postoji, ne samo da treba da se imenuje i opiše, već da su postojeći dijagnostički sistemi sposobni za opisivanje istine o njoj, odnosno da verno prenose kakva abnormalnost "stvarno" jeste.

Uspostavljanje jasnih kriterijuma za distinkciju normalnosti i nenormalnosti u sveri ličnosti čoveka je stalna težnja stručne javnosti. Neki od tih kriterija usmereni su na obeležja koja karakterišu tzv. normalno ili idealno stanje duševnog zdravlja. Takođe, nastojali su se odrediti kriteriji za pojmove kao što su abnormalnost ili psihopatologija. Najčešće se koristi statistički kriterij prema kojem normalnost određuju postupci koji se najčešće pojavljuju u određenoj društvenoj grupaciji, dok patologiju ili abnormalnost određuju obeležja koja su u toj populaciji neuobičajena. Prema tome, normalnost i patologiju možemo shvatiti kao relativne pojmove – one su proizvoljno određene tačke na nekom kontinuumu. Ne postoji jasna crta razdvajanja normalnog i patološkog ponašanja. Naprotiv, ličnost je toliko složena da neka njena područja mogu, a druga ne mogu normalno da funkcionišu.

Ovakav način sagledavanja ovog pitanja, istina, negira dijalektičnost mišljenja tj. diskurs u kome suprotstavljena obeležja realnosti predstavljaju tačke na jedinstvenom saznajnom kontinuumu, u kojem se i normalno i devijantno pokazuju kao ontološki srodni sadržaji, koji se međusobno razlikuju tek u pogledu intenziteta odnosno kvantiteta prisustva određenog fenomenološkog obeležja (Opalić, P., 2008:81-82). Za normalno ponašanje je, pre svega, karakteristična: emocionalna stabilnost i zrelost, razvijena socijalnost i normalan stepen intelektualnih sposobnosti, realističnost u ocenjivanju svojih sposobnosti i mogućnosti, sposobnost da se sa drugim osobama uspostavi, situaciji primereni, odnosi, odsustvo preterane agresivnosti i anksioznosti i sl. Naročito važne karakteristike normalnosti su želja i volja za životom, kao i nastojanje da se određeni društveno prihvaćeni ciljevi i vrednosti ostvare. Trajna prisutnost osobina suprotnih navedenim, smatra se znacima nenormalnosti- devijantnosti, ali ne predstavlja dokaz poremećenosti ako se neka od tih karakterističnih pojava povremeno javlja. Tek povećani stepen izraženosti i učestalost njihovog javljanja, znači da postoji poremećaj u društvenom životu pojedinca ili grupe. O poremećajima se govori samo onda, ako pojedinac za duže vreme ili trajno, pokazuje ponašanje koje se ne može smatrati korisnim i normalnim. Kod abnormalne ličnosti je prisutna izrazita pasivnost, zbog čega ne uspevaju da upravljaju vlastitim životom. Njihova pasivnost proizlazi iz nedostatka samopouzdanja i kompetentnosti, a dovodi do slabije inicijative i manjkavosti u veštinama potrebnim za postizanje samostalnosti, ispoljavaju sklonosti ka pasivnom čekanju da drugi preuzmu vodstvo i da ih vode. Pasivnost kod onih koji se nalaze u spektru ličnosti proizlazi iz njihovog straha od samostalnog delovanja koji je uzrokovan odlukama koje su doneli da bi smirili skrivene suprotne misli i emocije izazvane svojom jakom neodlučnošću pri izboru sebe ili drugih ljudi. Užasavajući se mogućnosti da će pogrešiti ili neprihvatljivo postupati,

postaju neodlučni, nepokretni, ograničen i pasivni. Karakteriše ih i odustajanje od bilo kakvog napora da ostvare život usklađen s njihovim "istinskim" željama i pasivno se pokoravaju. (Strach, S., 2010:38).

Treba istaći i činjenicu da sve čeće srećemo takve oblike ponašanja koji, zbog svoje neobičnosti i nesvakidašnjosti dobijaju kvalifikaciju nečeg neprirodnog, nenormalnog, devijantnog i patološkog. Ne mali broj ovakvih oblika ponašanja, pošto se ispolje u društvu, nastave da egzistiraju, tačnije koegzistiraju sa ostalim, takozvanim normalnim i uobičajenim vidovima ponašanja. Jedan broj neubičajenih oblika ponašanja, vremenom, zadrže atribut nenormalnog i patološkog, neki broj tih ponašanja se masovno rašire i učestalo ispoljavaju, da i sami postaju nosioci normalnog i zdravog ponašanja. U takvim slučajevima dolazi do integrisanja tih oblika ponašanja u opšte forme društvenih odnosa, pa samim tim izgube karakter devijantnog ponašanja (Stojkov, 2005.).

Znatan broj devijantnih manifestacija predstavlja jedan određen vid odbrane čoveka od raznih sila koje, u većoj ili manjoj meri, ometaju ili onemogućavaju ostvarenje čovekovih motiva i težnji, odnosno, ugrožavaju njegovu ljudsku suštinu. Ljudska aktivnost i ponašanje odslikava odnos između društveno-normativne strukture i specifičnih potreba ljudske prirode, te se i određenje oblika ponašanja može naći u ravni normalnog ili devijantnog-patološkog ponašanja. U svim oblicima ponašanja kojim se bavi socijalna patologija problematizovan je sam čovek, u celini ili nekim njegovim suštinskim dimenzijama i socijalna sredina (društvo). Kao izraz potrebe za očuvanjem i zadovoljavanjem nekih suštinskih svojstava ljudskog bića, čovek teži zadovoljenju potreba, koje proizilaze iz specifične prirode ljudskog bića i suštinski, samo na jednom drugom nivou, negiraju mogućnost čovekovog samoprevazilaženja pomoću slobodnog i kreativnog odnosa prema sebi i okolnom svetu, i u takvim okolnostima neka ispoljena ponašanja, možemo smatrati i devijantnim, jer su u društvenim okvirima ona neprihvatljiva i osuđujuća.

Psihološka abnormalnost – često upotrebljavana kao sinonim za izraze "duševna bolest" ili "mentalni poremećaj" – jedno vreme je u Zapadnoj civilizaciji poistovećivana sa pojavom "ludila" čiji je uzrok pripisan animističkim, nadnaravnim ili fizičkim silama (Fuko, 1980). Vremenom, ova shvatanja zamenjena su mnogim savremenim okvirima za definisanje abnormalnosti. Između ostalog, javili su se i psihodinamski, bihevioralni, kognitivni, biološki, socijalni, genetički i neuropsihološki okvir, kao i njihove raznovrsne kombinacije – socio-biološka, kognitivno-neuropsihološka, itd. Njima se abnormalnost definiše kao jedna vrsta telesne bolesti, ili kao posledica nerešenog unutrašnjeg psihičkog konflikta, ili poremećen način

mišljenja, ili maladaptivno ponašanje, ili kao fizička ili genetska anomalija (Parker., 1995). S druge strane, pak, nastojanja da se definicije abnormalnosti odbace brojna su kao i sama teorijska nastojanja da se ona definiše. Neki autori su držali da je nedopustivo objašnjenje po kome je abnormalnost fizička bolest (Szasz, 1982; Cooper, 1986) ili genetska aberacija (Valenstein, 1998). Drugi su smatrali da opisivanje abnormalnosti ne može i ne sme biti svedeno na disfunkciju psihe (Gergen, 1994), niti se ono može objasniti kao posebna vrsta biohemijske ili anatomske nepravilnosti (Simon, 1994). Ostali, pod utiskom velikih kulturnih i kontekstualnih razlika u definisanju abnormalnosti, nisu prihvatili postojanje kako jednog uzroka abnormalnosti, tako i jednog modela dovoljnog za razumevanje svih njenih vrsta (Benedict, 1934; Magaro, 1976; Loue, 1998). Brojna i dugotrajna nastojanja da se abnormalnost objasni, kao i radikalne promene ovih objašnjenja tokom vremena, ukazuju na izvesnu društvenu nesigurnost u definisanju ove pojave. Trenutno se, mirne duše, može tvrditi da ne postoji neki poznat kvalitet karakterističan za sve slučajeve abnormalnosti, kao ni precizna definicija na osnovu koje se abnormalno može razlikovati od normalnog (Rosenhan, 1984). Drugim rečima, sve je glasniji i izraženiji glas onih koji tvrde da, u nastojanjima da se abnormalnost definiše, fundamentalna metafizička pitanja o stvarnosti i saznanju igraju presudnu ulogu. Problem abnormalnosti situiran je u kontekst "Ψ nauka" (psihologija, psihoterapija i psihijatrija) koje su pretrpele snažan uticaj pozitivizma. Do završnih decenija prošlog veka, većinom je u ovim oblastima preovlađivalo uverenje da se jedini plodan okvir za razumevanje psihopatologije zasniva na pozitivističkom pristupu nauci. Prema ovom shvatanju, zasnovanom na objektivnom, postojanom i kumulativnom znanju o stvarnosti, naučne teorije nastoje da otkriju istinu o tome kakav je svet i kako stvari u njemu funkcionišu, a svako bavljenje metafizičkim postavkama koje se nisu mogle proveravati naučnim sredstvima nije imalo naučni legitimitet. Međutim, skorašnja shvatanja psihopatologije karakteriše sve veće neslaganje sa ovakvim pogledima (Gaines, 1992; Simon, 1994; Kutchins & Kirk, 1997; Neimeyer & Raskin, 2000; Horwitz, 2002). Opsežnim promenama u ovim shvatanjima postignuta je i saglasnost o uvažavanju ispitivanja metafizičkih postavki u izučavanju psihopatologije (Mahoney & Lyddon, 1988), mada neki autori smatraju da su epistemološki i metafizički okviri iz filozofije povezani sa izučavanjem psihopatologije isto koliko i okviri naučnih disciplina – ukoliko nisu i važniji (Watzlawick, 1992). Tako postaje sve jasnija, presudna, važnost suštinskog ontološkog problema povezanog sa svim sistemima u istoriji saznavanja ljudi, a koji se tiče postojanja jedne zasebne stvarnosti na koju se ovi sistemi odnose. Neizbežno pitanje koje se u vezi sa tim postavlja je sledeće: Da li abnormalnost "postoji" u ontološkom smislu, i da li je moguće njeno

saznavanje? I moderni i postmoderne filozofi mnogo su raspravljali o problemu saznavanja. Mišljenje da stvarnost postoji kao skup empirijski saznatljivih ili objektivnih istina najčešće se naziva pozicijom "moderne" u filozofiji. Odbacivanje ove ideje u poslednje vreme najčešće se poistovećuje sa "postmodernom" pozicijom (Stojkov, 2005).

Kada je reč o društvenim devijacijama, one predstavljaju društvene pojave i upravo po tome se razlikuju od drugih različitih vidova nedruštvenih devijacija, kao što su na primer, prirodna, biološka, psihička, fizička i druga odstupanja koja predstavljaju devijacije. One predstavljaju jedan od oblika društvenog delovanja, odnosno tip ljudske aktivnosti, čija suština je u svesnom delovanju pojedinca kojima se krše društvene norme i koja se suprotstavljaju uobičajenom ponašanju i očekivanjima grupe, zajednice ili globalnog društva. Društvene devijacije su uzrokovane društvenim okolnostima, što znači da su društveni uzroci odlučujući faktor u njihovom nastanku, razvoju i postojanosti. Društvene devijacije su svesne i voljne aktivnosti ljudi, koje proizvode određene negativne i nepovoljne posledice. Ova osnovna karakteristika društvenih devijacija je upravo njihova "diferencia specifica". Ovim se određenjem, definiše kriterij bitan za razlikovanje društvenih od drugih vidova devijacija, sa jedne, i devijacija u odnosu na druge oblike ljudskog delovanja (na primer, psihopatoloških devijacija ili devijacija koje su posledica duševnih bolesti), sa druge strane. To, međutim, ne znači da ove pojave, uključujući i društveno neprihvatljiva ponašanja mentalno zaostalih osoba ili duševnih bolesnika, nisu devijantne, sa aspekta njihovih sadržaja i posledica. Postojanje svesti i volje čini osnov za razlikovanje psihopatoloških od društvenih devijacija. Naime, društveno neprihvatljiva ponašanja, koja su posledica nesvesnog, ne pripadaju sferi nauke o društvenim devijacijama već oblasti psihopatologije, psihijatrije i drugih disciplina. Na drugoj strani, nauka o društvenim devijacijama se bavi samo svesnim čovekovim ponašanjem koje proizvodi društveno neprihvatljive i štetne posledice.

Društvene devijacije predstavljaju specifičnu vrstu društvenog odnosa između devijanta i društvene sredine, koja reaguje na devijaciju. Drugim rečima, ne može se govoriti o devijaciji jednog čoveka bez prisustva i učešća nekog drugog, za postojanje društvene grupe u sociološkom smislu neophodno postojanje odnosa između najmanje dve osobe. Zbog toga društvenim devijacijama pripadaju ne samo svesno i voljno ponašanja pojedinaca, već i aktivnost manjih ili većih, sponatnih ili organizovanih grupa, društvenih institucija i zajednica. Normalnost ili devijantnost su u najtešnjoj vezi sa vaspitanjem i obrazovanjem. Uopšte uzevši, obrazovanje i vaspitanje – kao osnovna područja proučavanja

pedagogije i andragogije – predstavljaju vid procesa društvene optimalizacije. Presudno angažovanje u ovom polju bilo je zasnovano na utvrđivanju raznovrsnih normi važnih za ponašanje ljudi, ali i sprovođenja normalizacije. Cilj je bio obezbeđenje normaliteta – nužnog uslova za uspešno funkcionisanje pojedinaca u društvenom životu zajednice. Ustanovljavanje normi proizvodi abnormalnost, odnosno da devijantnog ponašanja nema ukoliko unapred nema utvrđenih standarda normalnosti koji uvek predstavljaju društvene konvencije koje su nužno arbitrarne. Kao što bez zakona ne može biti zločinca, tako bez utvrđenog standarda normalnog ponašanja ne može biti ni odstupanja od tog standarda – odnosno devijantnog ponašanja. Normalnost proizvodi nenormalne na isti način na koji zakon proizvodi kriminalce (Fuko, 1997.).

U kontekstu rasprave o normalnom i devijantnom ponašanju, postavlja se pitanje da li se sme dozvoliti da se različiti vidovi bitisanja, koji u datoj kulturi predstavljaju prihvaćeno, odnosno "normalno" ponašanje, mogu i smeju proglašavati neprihvatljivim i "nenormalnim" sa stanovišta drugih kultura. Ukoliko se jedan standard normalnosti – makar on bio zasnovan na kriterijumu ljudskih prava – sprovodi nasiljem nad celokupnim kulturama – on se ne može prihvatiti, jer dovodi u pitanje samo načelo na kome je postavljen. Sve nam ovo ukazuje da je definisanje šta je normalno a šta devijantno dosta osetljiv teren i da je nužno sa puno znanja i promišljanja, a u zavisnosti od kulturnih, vrednosnih, moralnih, religijskih, normativnih, običajnih i dr. kriterija, jednu pojavu proglašavati devijantnom.

Distinkcija između normalnog i abnormalnog predstavlja dugotrajan poduhvat koji se sprovodi, doteruje i menja otkada je konstituisana dimenzija normalno-patološko. Nažalost, njena heterogenost i prikrivena disharmonija dovela je do toga da se u jednoj dimenziji razgraničenja mešaju i prirodno, i kulturno, i običajno, i etičko, i pravno i još mnogo toga. Zato nije čudno da je veliki deo psihijatrijskih i psiholoških napora bio posvećen traganjima za jednom kategorizacijom patološkog ponašanja u kojoj će biti obelodanjen jasan kriterijum razlikovanja i u kome će se uredno klasifikovati svi postojeći oblici mentalnih poremećaja. Američko psihijatrijsko udruženje definiše mentalni poremećaj "kao svako kliničko ponašanje ili psihički sindrom ili sklop koji se događa u jednom pojedincu i koji je povezan sa trenutnim nevoljama (tj. bolan simptom) ili nesposobnostima (teškoćama u jednoj ili više važnih oblasti funkcionisanja) ili sa značajno povećanim rizikom od smrti, bola, nesposobnosti, ili nekog važnog gubitka slobode". Šta god da je uzrok, on mora da bude razmotren kao manifestacija ponašajne, psihološke i biološke disfunkcije u pojedincu. Ni devijantno ponašanje (tj. političko, religiozno ili seksualno) niti sukobi koji

su primarno na relaciji pojedinac i društvo, nisu mentalni poremećaji ukoliko devijantnost i sukob nije simptom disfunkcionisanja pojedinca.

Umesto prihvatanja zdravorazumskog uverenja da je do porasta broja mentalnih poremećaja doveo napredak nauke, koja u poslednjih dvadesetak godina raspolaze moćnijim sredstvima kojima se otkrivaju mnogi poremećaji koji su do sada izmicali moćima zapažanja, ovaj trend se može posmatrati i kao projekat patologizacije društva, jer se pod velom otkrića postojećih neprirodnosti i disfunkcija u ponašanju uobličavaju razne kategorije koje su proizvod moralnih poduhvata primerenih društvenim standardima. Psihološka zavisnost od interneta predstavlja najnoviji primer abnormalnosti za koju se tvrdi da postoji nezavisno od životnih situacija i kulture kojoj pripadaju osobe koje se proglašavaju poremećenim na ovaj način. Sve više ljudi se proglašava poremećenim, a istovremeno se ne eksplicira kriterijum poremećenosti koji povlađuje interesima nedovoljno jasno diferenciranih društvenih grupa. Nažalost, ovaj trend prisutan je od samog početka upotrebe dimenzije normalno-patološko.

REFERENCE

- (1) Fuko, M. (1980) *Istorija ludila u doba klasicizma*. Beograd: Nolit.
- (2) Fuko, M. (1997) *Nadzirati i kažnjavati*. Beograd: Prosveta.
- (3) Fuko, M. (1998) *Arheologija znanja*. Beograd: Plato.
- (4) Fuko, M. (2002) *Nenormalni: predavanja na Koledž de Fransu 1974-1975*. Novi Sad.
- (5) Gaines, A. (1992) from DSM-I to III-R; Voices of Self, mastery and the Other. *Social Scences and Medicine*, 3, 3-24.
- (6) Kun, T. (1974) *Struktura naučnih revolucija*. Beograd: Nolit.
- (7) Parker, I., Georgaca, E., Harper, D., McLaughlin, T. & Stowell-Smith, M. (1995) *Deconstructing Psychopathology*. London: Sage
- (8) Stojnov, D. (2000) Teorijski pluralizam u psihoterapiji. *Psihoterapije*, 3-25. Beograd: Zavod za udžbenike i nastavna sredstva.
- (9) Strack, S. (2010) *Razlikovanje normalne od abnormalne ličnosti*, Zagreb.
- (10) Szasz, T. (1982) *Proizvodnja ludila*. Zagreb: Grafički zavod Hrvatske.
- (11) Vujaklija, L. (1986) *Leksikon citiranih reči i izraza*. Beograd: Prosveta.

THE DISTINCTION BETWEEN NORMAL AND DEVIANT

The distinction between normal and deviant-abnormal is a time consuming project that is carried out, refining and changing. Unfortunately, its heterogeneity and consoled disharmony is represented quite vague and unstable scientifically, which makes it hard to be objective and precise during determining the line between normal and pathological. Great number of authors claim that there will not be one final definition of abnormality, but there is a concurrence that defining pathology will vary depending on the time, culture, values and moral norms, etc. Normal behavior is characterized by: emotional stability and maturity, developed social skills and average intelligence, realistic ability to assess skills and possibilities, ability to establish qualitative interpersonal relations with others. Continued presence of characteristics contrary to the above is considered to be signs of abnormality-deviance.

*KEY WORD: normal / abnormal / abnormality / distinction
between normal and deviant behavior*